

— *lassan harmincadik
évem küszöbén —
várom-hallom
a pozdorjává porladt
kicsi nádszék
izgatott nyikordulásait.*

DÖBRENTAI KORNÉL

A hóember halála

*Fölrúgott ezüst-urnatél —
alászálló hamvaink anyaméhe.
Innen vétettél, létünkkel
szibériázó helytartója
a télnek, hosszú volt
országlásod, hitted, a fagy
gyémánttaknya összetart,
most rügyekkel ragyás kamaszidő
hujjong a meggyfaágban,
s a barikád-gerincű
tavaszra elveszejtőn már
nem parázslék sárgarépa-orrod
madárliggatta géppisztolycsöve —
rajta hérosztüdejű
déli szél furulyál, fölajzván
a vetéseket, szénszemekben
zsarátnok-talpú sötétség időz,
az árnyék banyakendőjéből
kiszabaduló Nap
szétrobbantja potrohod,
világokat elnyelő
jégbugyrát a mindenségnek.
Leszakított fűzfaseprű-kezed
mennyboltig sarjad, hogy
megtisztítsa felfröccsenő
mocskodtól az égi tereket —*

*A földben csiráznak már
a lábhoz temetett versek,
míg fejed nélkül, kiürült
föházként zörg a piros fazék.*